Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 1999, sp. zn. 31 Cdo 870/99, ECLI:CZ:NS:1999:31.CDO.870.1999.1

Číslo: 52/2000

Právní věta:

Věřitel je za podmínek uvedených v ustanovení § 42a obč. zák. oprávněn odporovat nejen právním úkonům, které učinil dlužník, ale i právním úkonům ručitele a dalších osob, které jsou z důvodu akcesorické a subsidiární povinnosti zákonem zavázány (zejména z titulů zajištění závazků) uspokojit pohledávku věřitele.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.10.1999

Spisová značka: 31 Cdo 870/99

Číslo rozhodnutí: 52

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Právní úkony

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce se domáhal (žalobou změněnou se souhlasem soudu prvního stupně), aby bylo určeno, že dohoda o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví manželů ze dne 4. 8. 1994, uzavřená mezi žalovanou a jejím manželem J. F., je vůči žalobci neúčinná. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že má za manželem žalované J. F., z důvodu jeho ručení za závazky veřejné obchodní společnosti F. a F., v likvidaci, pohledávku na důchodové dani ve výši 2 617 300 Kč, která je vymahatelná. Bezpodílové spoluvlastnictví žalované a J. F. bylo rozsudkem Okresního soudu v Jičíně ze dne 2. 6. 1994 zrušeno a manželé F. uzavřeli dne 4. 8. 1994 dohodu o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví, na základě které se žalovaná stala „výlučnou vlastnicí majetku". Tímto právním úkonem bylo žalobci znemožněno úspěšně podat vůči J. F. návrh na výkon rozhodnutí prodejem nemovitostí a movitých věcí a dosáhnout tak uspokojení své pohledávky na důchodové dani, doměřené za rok 1992; protože žalovaná žije s J. F. ve společné domácnosti, „nepřichází v úvahu" skutečnost, že by nemohla poznat úmysl J. F. zkrátit věřitele.

O k r e s n í s o u d v Jičíně rozsudkem ze dne 11. 1. 1996 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 920 Kč „na účet" advokáta JUDr. J. K. Na základě provedených důkazů dovodil, že dohodě o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví,

uzavřené mezi žalovanou a jejím manželem J. F. dne 4. 8. 1994, není žalobce oprávněn ve smyslu ustanovení § 42a obč. zák. odporovat. Manžel žalované J. F. nepodnikal jako fyzická osoba; byl společníkem veřejné obchodní společnosti F. a F., v likvidaci, a tato obchodní společnost je dlužníkem žalobce, neboť mu nezaplatila na důchodové dani částku 2 617 300 Kč. Protože dlužníkem žalobce je veřejná obchodní společnost F. a F., v likvidaci, a nikoliv J. F., nedá se podle názoru soudu prvního stupně „hovořit o tom, že by J. F. jako dlužník žalobce zkrátil žalobce na jeho právech".

K odvolání žalobce K r a j s k ý s o u d v Hradci Králové usnesením ze dne 22. 10. 1996 rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Odvolací soud dospěl k závěru, že podle ustanovení § 42a obč. zák. lze sice odporovat pouze právním úkonům dlužníka (a nikoliv ručitele), že však postavení ručitele se „za určitých zákonem stanovených podmínek mění v postavení dlužníka". Podle ustanovení § 86 obch. zák. ručí společníci veřejné obchodní společnosti za závazky společnosti veškerým svým majetkem společně a nerozdílně. Protože daňový nedoplatek jsou povinni zaplatit také ručitelé, pokud jim zákon povinnost ručení ukládá a pokud jsou k plnění této platební povinnosti správcem daně vyzváni, a protože manželu žalované J. F. byla dne 21. 8. 1995 jako ručiteli žalobcem doručena výzva k zaplacení daňového nedoplatku, která je vykonatelná, stal se J. F. dlužníkem žalobce. Odvolací soud uložil soudu prvního stupně, aby, vycházeje z tohoto právního názoru, se v dalším řízení zabýval tím, zda byly také naplněny ostatní „skutkové znaky" ustanovení § 42a obč. zák.

Po provedení dalších důkazů Okresní soud v Jičíně rozsudkem ze dne 21. 4. 1997 žalobě vyhověl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dospěl k závěru, že manžel žalované J. F. se stal dlužníkem žalobce, neboť dne 21. 8. 1995 mu jako ručiteli byla doručena výzva k zaplacení daňového nedoplatku veřejné obchodní společnosti F. a F., v likvidaci, která má náležitosti rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 32 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákona o správě daní a poplatků") a která je podle ustanovení § 74 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků vykonatelná. Protože se žalované nepodařilo prokázat, že by úmysl J. F. zkrátit uspokojení žalobce nemohla poznat ani při vyvinutí náležité pečlivosti, je dohoda o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví ze dne 4. 8. 1994 vůči žalobci neúčinným právním úkonem (§ 42a obč. zák.).

K odvolání žalované Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 19. 11. 1998 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a že proti rozsudku je přípustné dovolání. Shodně jako ve svém předchozím rozhodnutí dospěl odvolací soud k závěru, že manžel žalované J. F. je dlužníkem žalobce, neboť mu byla doručena jako ručiteli (§ 86 obch. zák.) výzva k zaplacení daňového nedoplatku veřejné obchodní společnosti F. a F., v likvidaci; tato výzva má náležitosti rozhodnutí podle ustanovení § 32 zákona o správě daní a poplatků, nabyla právní moci dne 22. 9. 1995 a podle ustanovení § 73 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků se stala vykonatelnou. Odvolací soud dále dovodil, že společník společnosti, který ze zákona ručí za závazky společnosti, je „ve své podstatě potencionálním dlužníkem". Z hlediska ustanovení § 42a obč. zák. je rozhodné, zda J. F. je dlužníkem žalobce a zda v posledních třech letech učinil právní úkon, o němž „se zákon v § 42a zmiňuje". I když pohledávka žalobce za J. F. ke dni 4. 8. 1994 ještě neexistovala (pohledávka vznikla až doručením výzvy a do této doby byl J. F. jen ručitelem), přihlédl odvolací soud k tomu, že již v době, kdy byla dohoda o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví uzavřena, byla veřejná obchodní společnost F. a F. v likvidaci; soud prvního stupně proto správně uzavřel, že dohoda o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví ze dne 4. 8. 1994 byla uzavřena ze strany manžela žalované J. F. v úmyslu zkrátit věřitele a že se žalované nepodařilo prokázat, že i při vynaložení náležité pečlivost nemohla úmysl manžela zkrátit věřitele poznat. Rozhodnutí o připuštění dovolání odvolací soud zdůvodnil tím, že za otázku po právní stránce zásadního významu považuje „otázku postavení ručitele jako potencionálního dlužníka a posléze dlužníka a vliv tohoto postavení na právní úkony ručitele a posléze dlužníka".

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná z důvodu uvedeného v ustanovení § 241 odst.3, písm. d) o. s. ř. dovolání. Namítá, že podle ustanovení § 57 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je daňovým dlužníkem každý, kdo je podle zvláštního zákona povinen platit daň nebo vybranou a sraženou daň odvádět. V posuzovaném případě může být daňovým dlužníkem pouze veřejná obchodní společnost F. a F., v likvidaci. Její společníci ručí podle ustanovení § 86 obch. zák. za závazky společnosti a podle ustanovení § 57 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků jsou povinni daňový nedoplatek na výzvu zaplatit. Tím se však nestávají daňovými dlužníky a na jejich postavení ručitelů veřejné obchodní společnosti se nic nemění. Protože podle ustanovení § 42a obč. zák. není možné odporovat právním úkonům ručitele, ale jen dlužníka, nemůže být žaloba důvodná. Ke dni 4. 8. 1994, kdy byla uzavřena dohoda o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví, navíc nebylo možné po žalované požadovat, aby mohla znát skutečnosti, které by případně zakládaly možnost odporovat této dohodě. Žalovaná navrhla, aby dovolací soud napadený rozsudek zrušil a aby věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval přípustností dovolání.

V posuzovaném případě soud prvního stupně rozhodl ve věci rozsudkem ze dne 21. 4. 1997 jinak než ve svém předchozím rozsudku ze dne 11. 1. 1996 proto, že byl vázán právním názorem, vyjádřeným v usnesení odvolacího soudu ze dne 22. 10. 1996, kterým byl jeho dřívější rozsudek zrušen. Odvolací soud dovoláním napadeným rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ze dne 21. 4. 1997.

Z uvedeného vyplývá, že přípustnost dovolání proti rozsudku odvolacího soudu je založena ustanovením § 238 odst. 1 písm. b) o. s. ř. Rozhodl-li odvolací soud ve výroku rozsudku, že ve smyslu ustanovení § 239 odst. 1 o. s. ř. připouští proti svému rozsudku dovolání, jde o rozhodnutí, které je z hlediska přípustnosti dovolání obsoletní; ustanovení § 239 odst. 1 o. s. ř. totiž umožňuje odvolacímu soudu vyslovit přípustnost dovolání ve výroku svého potvrzujícího rozsudku za podmínek v něm uvedených jen tehdy, není-li dovolání přípustné již na základě zákona (tj. podle ustanovení § 237 odst. 1 nebo § 238 odst. 1 o. s. ř.).

Po přezkoumání napadeného rozsudku, které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), dospěl Nejvyšší soud ČR k závěru, že dovolání není opodstatněné a proto je zamítl.

Z odůvodnění:

Podle ustanovení § 42a odst. 1 obč. zák. se věřitel může domáhat, aby soud určil, že dlužníkovy právní úkony, pokud zkracují uspokojení jeho vymahatelné pohledávky, jsou vůči němu právně neúčinné. Toto právo má věřitel i tehdy, je-li nárok vůči dlužníkovi z jeho odporovatelného úkonu již vymahatelný anebo byl-li již uspokojen.

Podle ustanovení § 42a odst. 4 obč. zák. právní úkon, kterému věřitel s úspěchem odporoval, je vůči němu neúčinný potud, že věřitel může požadovat uspokojení své pohledávky z toho, co odporovatelným úkonem ušlo z dlužníkova majetku; není-li to dobře možné, má právo na náhradu vůči tomu, kdo měl z tohoto úkonu prospěch.

Smyslem žaloby podle ustanovení § 42a obč. zák. (odpůrčí žaloby) je – uvažováno z pohledu žalujícího věřitele – dosáhnout rozhodnutí soudu, kterým by bylo určeno, že je vůči němu neúčinný dlužníkem učiněný právní úkon. Rozhodnutí soudu, kterým bylo odpůrčí žalobě vyhověno, pak představuje podklad k tomu, že se věřitel může na základě titulu způsobilého k výkonu rozhodnutí (exekučního titulu), vydaného proti dlužníku, domáhat nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) postižením toho, co odporovaným (právně neúčinným) právním úkonem ušlo z dlužníkova majetku, a to nikoliv proti

dlužníku, ale vůči osobě, v jejíž prospěch byl právní úkon učiněn. V případě, že uspokojení věřitele z tohoto majetku není dobře možné (např. proto, že osobě, v jejíž prospěch dlužník odporovaný právní úkon učinil, již takto nabyté majetkové hodnoty nepatří), může se věřitel – místo určení neúčinnosti právního úkonu – domáhat, aby mu ten, komu z odporovatelného právního úkonu dlužníka vznikl prospěch, vydal takto získané plnění. Odpůrčí žaloba je tedy právním prostředkem, sloužícím k uspokojení vymahatelné pohledávky věřitele v řízení o výkon rozhodnutí (exekučním řízení), a to postižením věcí nebo jiných majetkových hodnot, které odporovaným právním úkonem ušly z dlužníkova majetku, popřípadě vymožením peněžité náhrady ve výši odpovídající prospěchu získanému z odporovatelného právního úkonu (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 1999, sp. zn. 2 Cdon 1703/96, publikovaný pod č. 64 v časopise Soudní judikatura č. 7/99 na str. 241).

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzovaném případě mimo jiné zjištěno (správnost skutkových zjištění dovolatelka nezpochybňuje), že dodatečným platebním výměrem Finančního úřadu v H. v P. ze dne 19. 10. 1993, ve znění rozhodnutí Finančního ředitelství v H. K. ze dne 22. 9. 1994 bylo společnosti F. a F., v. o. s., v likvidaci, uloženo zaplatit na důchodové dani za rok 1992, splatné dne 5. 11. 1993, částku 2 617 300 Kč do 15 dnů od doručení rozhodnutí Finančního ředitelství v H. K. na účet Finančního úřadu v H. v P. Vzhledem k tomu, že daňový dlužník uvedenou částku přes opakované výzvy nezaplatil, Finanční úřad v H. v P. vydal dne 17. 8. 1995 výzvu k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem, kterou vyzval J. F., aby jako ručitel uvedený daňový nedoplatek uhradil do 8 dnů od doručení výzvy; vycházel přitom ze zjištění, že J. F. má podle ustanovení § 86 obch. zák. a § 57 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků „zákonnou povinnost ručení za daňové pohledávky neuspokojené shora uvedeným daňovým dlužníkem“. Rozsudkem Okresního soudu v Jičíně ze dne 2. 6. 1994, který nabyl podle potvrzení ve spise právní moci dnem 14. 7. 1994, bylo na návrh J. F., podaný u soudu dne 19. 5. 1994, zrušeno jeho bezpodílové spoluvlastnictví se žalovanou. Dne 4. 8. 1994 uzavřel J. F. se žalovanou dohodu o vypořádání jejich bezpodílového spoluvlastnictví, podle které připadl do vlastnictví J. F. pouze obchodní podíl na majetku obchodní společnosti F. a F., v. o. s., „se všemi právy a povinnostmi z toho vyplývajícími“; ostatní majetek (včetně věcí nemovitých a movitých) připadl žalované. Žalobce v tomto řízení této dohodě odporuje.

Z ustanovení § 42a odst. 1 obč. zák. vyplývá, že věřitel může odporovat právním úkonům, které učinil dlužník. Za uvedeného skutkového stavu bylo pro rozhodnutí v této věci mimo jiné významné, zda J. F., který byl žalobcem vyzván k zaplacení daňového nedoplatku jako ručitel za závazky obchodní společnosti F. a F., v. o. s., v likvidaci, lze považovat za dlužníka žalobce, tedy, řečeno jinak, zda dohoda o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví ze dne 4. 8. 1994 představuje ze strany J. F. právní úkon, učiněný věřitelovým (žalobcovým) dlužníkem.

Ručení je právní vztah mezi ručitelem (osobou odlišnou od dlužníka) a věřitelem, který vzniká na základě právního úkonu (srov. § 546 obč. zák. a § 303 obch. zák.) nebo ze zákona. Z ručení vzniká ručiteli povinnost (závazek) uspokojit věřitele (jeho pohledávku za dlužníkem nebo jiný závazek dlužníka vůči věřiteli), jestliže tak neučinil dlužník a jestliže věřitel ručitele k poskytnutí plnění písemně vyzval. Ručení představuje závazek akcesorický; ručitel je povinen plnit jen tehdy, má-li věřitel vůči dlužníku platnou pohledávku (je-li dlužník povinen uspokojit jiný svůj platný závazek vůči věřiteli), stala-li se pohledávka (jiný závazek) splatnou a nastala-li splatnost ručitelského závazku. Ručení je současně subsidiární, neboť ručitel je povinen plnit jen tehdy, jestliže věřitele neuspokojil sám dlužník; jde tedy o podpůrný zdroj uspokojení pohledávky věřitele (jiného závazku dlužníka vůči věřiteli).

Ručení má v první řadě funkci zajišťovací, neboť zabezpečuje věřitelovu pohledávku (jiný závazek dlužníka vůči věřiteli), a to od doby svého vzniku až do splatnosti pohledávky (závazku) za dlužníkem. Po tuto dobu poskytuje věřiteli jistotu, že se bude moci uspokojit nejen od dlužníka, ale i od ručitele. Nebyla-li pohledávka věřitele (jiný závazek dlužníka vůči věřiteli) po té, co se stala

splatnou, řádně a včas uspokojena ze strany dlužníka, nastupuje uhrazovací funkce ručení. Věřitel může požadovat, aby jej uspokojil též ručitel; k uspokojení věřitele přitom může být zásadně použit veškerý ručitelův majetek.

Vzniklo-li k zajištění věřitelovy pohledávky za dlužníkem (jiného závazku dlužníka vůči věřiteli) ručení, má věřitel právo na plnění nejen od dlužníka, ale, v případě, že dlužník řádně a včas nesplní splatnou pohledávku, i od ručitele. Ručitel tedy v tomto vztahu vystupuje jako náhradní dlužník, neboť na výzvu věřitele je povinen splnit věřiteli to, k čemu byl ručením zavázán. Na rozdíl od dlužníka, který je povinen splnit věřiteli vlastní dluh (jiný závazek), ručitel je zavázán splnit věřiteli sice formálně svůj dluh (odvozený z jeho akcesorické a subsidiární povinnosti ručitele), ale materiálně cizí dluh (jiný závazek), neboť plní věřiteli to, co mu byl jinak povinen plnit dlužník. Uvažováno z pohledu věřitele je povinen jeho splatnou pohledávku (jiný závazek) uspokojit jednak dlužník (tzv. hlavní dlužník), jednak ručitel (tzv. náhradní dlužník), jestliže byly splněny předpoklady, za kterých je povinen plnit. Postavení dlužníka (tzv. hlavního dlužníka) a ručitele (tzv. náhradního dlužníka) se v tomto směru liší jen v tom, že zatímco dlužník ví, že bude muset věřitele uspokojit, je ručitel zavázán jen pro případ, že věřitele neuspokojí hlavní dlužník; ručitel tedy ví, že bude věřiteli plnit, jestliže věřitele neuspokojí dlužník a jestliže jej věřitel vyzve ke splnění povinnosti.

Právní úkon, kterým může být zkráceno uspokojení vymahatelné pohledávky věřitele, může učinit nejen tzv. hlavní dlužník. Rovněž ručitel, který je jako tzv. náhradní dlužník již od vzniku ručení zavázán uspokojit věřitele (pro případ, že by ho neuspokojil hlavní dlužník), může učinit úmyslné právní úkony *in fraudem creditoris*, jimiž bude ve svých důsledcích sledovat, aby nemusel dostát svým povinnostem ručitele a aby z jeho majetku věřitel nebyl (nemohl být) uspokojen; právní úkony v úmyslu zkrátit věřitele může učinit nejen v době, kdy mu ještě nevznikla povinnost věřitele uspokojit, ale i po té, co byl věřitelem důvodně vyzván, aby pohledávku (jiný závazek) splnil, a co se tedy má naplnit uhrazovací funkce ručení.

Pojem „dlužník“ užitý v ustanovení § 42a obč. zák. nelze vykládat – zejména se zřetelem ke shora uvedenému účelu odpůrčí žaloby – ve stejném smyslu, v jakém je užit při úpravě závazkového práva, obsažené v části osmé zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (ve znění pozdějších předpisů). Uvedený pojem nelze posuzovat jen podle významu použitého slova, ale zejména za použití pravidel logického a systematického výkladu. Hovoří-li zákon při úpravě závazkového práva o „dlužníku“, je z kontextu, v jakém tento pojem užívá, nepochybné, že má na mysli jen tzv. hlavního dlužníka; osoby, které jsou rovněž povinny uspokojit věřitele z důvodu zajištění závazku, označuje jinak. Z obsahu ustanovení § 42a obč. zák. je však zřejmé, že v něm uvedený pojem „dlužník“ zahrnuje nejen tzv. hlavního dlužníka, ale i další osoby, které jsou z důvodu akcesorické a subsidiární povinnosti zavázány uspokojit věřitele (tzv. náhradní dlužníky); k takovýmto osobám patří – jak vyplývá z výše uvedeného – rovněž ručitel.

Uvedený výklad má své opodstatnění také proto, že nečiní neodůvodněné rozdíly v postavení osob, které jsou podle zákona povinny uspokojit věřitele. Názor dovolatelky, odvíjející se pouze od jazykového výkladu ustanovení § 42a obč. zák. a pomíjející další metody výkladu právních předpisů, současně představuje nerovnost v právech a povinnostech uvedených osob v jejich vztahu k věřiteli, ačkoliv to není odůvodněno ani povahou jejich právního postavení, ani smyslem a účelem právní úpravy o uspokojování pohledávek (jiných závazků).

Nejvyšší soud České republiky z uvedených důvodů dospěl k závěru, že věřitel je, za podmínek uvedených v ustanovení § 42a obč. zák., oprávněn odporovat nejen právním úkonům, které učinil dlužník, ale i právním úkonů ručitele a dalších osob, které jsou z důvodu akcesorické a subsidiární povinnosti zákonem zavázány (zejména z titulů zajištění závazků) uspokojit pohledávku věřitele.

V posuzovaném případě dospěl odvolací soud – i když nikoliv ze zcela přihléhavých důvodů – ke

správnému právnímu názoru, že dohodě o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví ze dne 4. 8. 1994 lze ve smyslu ustanovení § 42a obč. zák. odporovat, i když ji neuzavřel daňový dlužník, ale osoba, která ručila za daňový nedoplatek společnosti F. a F., v. o. s., v likvidaci. Rozsudek odvolacího soudu je tedy v tomto směru správný.

Neobstojí ani námitka, že žaloba nemůže být důvodná, neboť ke dni 4. 8. 1994 nebylo možné po žalované požadovat, aby znala skutečnosti, které by „případně zakládaly možnost odporovat" dohodě o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví.

Vzhledem k tomu, že žalovaná při uzavření dohody o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví byla – jak soudy zjistily – manželkou J. F., tedy osobou jemu blízkou ve smyslu ustanovení § 116 obč. zák., soudy správně dovodily, že úmysl dlužníka zkrátit věřitele (*cum animo fraudandi*) není podmínkou odporovatelnosti, neboť úmysl dlužníka zkrátit jeho věřitele v takovémto případě zákon předpokládá a je na osobách dlužníkovi blízkých, aby prokázaly opak (tj. že úmysl dlužníka zkrátit věřitele nemohly i při náležité pečlivosti poznat). Na základě výsledků dokazování soudy dospěly k závěru, že žalovaná neprokázala, že by úmysl J. F. jako společníka veřejné obchodní společnosti F. a F. zkrátit věřitele uzavřením dohody o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví ze dne 4. 8. 1994 nemohla i při náležité pečlivosti poznat; uvedený skutkový závěr soudů má oporu v provedených důkazech a jeho správnost nelze ve smyslu dovolacího důvodu podle ustanovení § 241 odst. 3 písm. c) o. s. ř. důvodně zpochybnit (dovolatelka navíc ani výslovně správnost skutkových zjištění soudů v tomto směru nenapadla). Rozsudek odvolacího soudu je tedy i v tomto směru správný.

Protože rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správný, protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelkou tvrzeno), že by rozsudek odvolacího soudu byl postižen některou z vad uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 o. s. ř., a protože zjištěna nebyla ani jiná vada řízení, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalované podle ustanovení § 243b odst. 1, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.